

han til Fordel for sine Vælgere, men ikke til Fordel for sin Kone. Saadanne Situationer skulde man nødvendig bringe hverandre i, men jeg er overbevist om, at det let kunde gaa saadan, at en og anden blandt os kom under lignende Forhold.

Man kunde betragte det, jeg her har bemærket, som en Spøg, men det er en Begivenhed, der i sin Tid har fundet Sted, og naar jeg nu finder Anledning til at fremdrage den, siger jeg det dels under Hensyn til de Mennesker, der kunne have Ønske om at bo henne i Nr. 1, 3 og 5 i Tordenskjoldsgade. De kunne vistnok dristig leje sig ind i de paagældende Lejligheder, de kunne bo der trygt ret længe. Og det er ikke værd, at vi udsætte Husværterne i disse Ejendomme for at skulle lide Tab ved at opretholde den Forestilling alt for længe, at dette Spørgsmaal er nær ved at blive aktuelt eller nær ved at komme til at foreligge for os til Afgørelse. Det kunne de alle være overbeviste om, at det er det ikke. Saadan er Situationen ikke. Det kan jeg sige uden i nogen Maade at udtale min egen Opfattelse af Spørgsmaalet, der maaske endog kunde være meget velvillig mod Teatrets Interesser; jeg siger det ud fra en Dom, jeg mener at kunne fælde paa Forhaand over den Stemning, der kan antages at komme til Stede, naar Forlangendet om Talescenen kommer til at foreligge for Rigsdagen. Jeg er overbevist om, at et Forlangende af den Art vil ikke kunne gennemføres.

Sigvald Olsen: Det er foranlediget ved den højtærede Ministers Udtalelse som Svar paa nogle Bemærkninger fra vort Partis Ordfører, at jeg har bedt om Lov til at sige nogle faa Ord. Den højtærede Minister mente, at det vilde være ret naturligt, om man, naar der om Sommeren ikke var mere at bestille ved Teatret, skulde beholde Folk eller lønne dem. Men det er jo det, der sker nu for den langt overvejende Dels Vedkommende af dem, som ere ansatte ved Teatret. Der er dog ingen Mening i at gøre den store Forskel, at alle, der ere paa Scenen, som enten optræde i Ballet, i Opera eller Skuespil, ere aarslønnede og have 3 Maaneders Ferie, medens Maskinfolkene — ja, de 9 af dem have det — for største Delen gaa for Lud og koldt Vand, som man siger, i de 3 Maaneder til Trods for, at disse Folk i de 9 til 9½ Maaned have en meget lang daglig Arbejdstid. Det er ikke sjældent, at de møde ved 7—8 Tiden og først ere fri Kl. 11—11½ om Aftenen, naar Forestillingen

er forbi. Jeg har for en Del Aar tilbage haft Lejlighed til at henvende mig til en af Venstres Kultusministre om denne Sag, og han lovede mig, idet han havde Sympati for disse Folks Forlangende, at gøre, hvad han kunde, for at faa dette Forhold forandret. Det er ikke lykkedes. Hvorfor? Fordi Administrationen af Det kgl. Teater ikke er lydhør overfor Krav, der stilles af Regeringen eller Rigsdagen. Den er for eneraadig, og jeg beklager, at Udfaldet ikke kan blive et andet. Jeg kan godt indse, at det er umuligt at faa det anderledes, men det er i den Anledning værd at lægge Mærke til de Udtalelser, som Udvalgets Ordfører fremsatte, at der var Ting, Udvalget ikke kunde oplyse, det var nødvendigt at bevare fuld Diskretion om Lønningsforholdene ved Teatret. Dette er mig vanskeligt at forstaa. Jeg er selv meget venligt stemt overfor Teatret, at gaa i det kongelige Teater er en af mine bedste Adspredelser og Nydelser, men jeg forstaaar ikke, at vi, naar vi skulle behandle en saa vigtig Sag som denne, skulle skyde os ind under, at der er noget, der skal skjules. Og hvad er det saa? Til syvende og sidst vide vi det vel alle alligevel eller tænke os noget i Henhold til, hvad der er kommet frem i Pressen.

Medens vi ikke kunne give Folk, som have været knyttede til Teatret i 10—11 Aar, og som, naar Teatret er i Virksomhed, have en daglig Arbejdstid som den, jeg nys nævnede, en Ferie paa 3 Uger og ellers mellem Sæsonerne lade dem deltage i det Arbejde, som forefalder, der skal jo gøres rent, og de forskellige Maskindele, Sætstykker, Kulisser skulle opmagasineres og mærkes, saa man ved, hvor de ere —, imødekomme vi andre, der kræve deres Afsked, fordi deres Helbred ikke tillader dem at blive ved med at optræde paa Teatret, og naar de have været borte et halvt Aar, komme de frem paa ny og spille undertiden en hel Vinter igennem som Gæst for forøget Betaling til Trods for deres Pension. Det er den Slags Ting, som sætte ondt Blod paa en Scene som den paa Kongens Nytorv, at de nedad til mærke, at man ikke er lydhør for de Krav, der stilles, medens man opad til har Lov at spille Komædie, om jeg saa maa sige, paa en Maade, som vi ikke ønske der skal spilles Komædie.

Jeg vil til Trods for de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Minister, henstille, at han tager under Overvejelse, om han ikke ved en lempelig Henstilling til de Herrer, som administrere det kongelige Teater, kunde formaa dem